

ten viselkedett. Bori könnyes, tapadó csókjai előtt eltakarta arcát és szemét lesütve zavartan intett a bámészkodó suszterné felé.

Bo... bo... Bori aranyom, csu... csudk be az ajtót.

Hösszerelmes — kiáltotta megvetően Balogné, akinek az egyik lánya színésznő volt. Látott már ilyesmit a színpadon. Hösszerelmes! — mondta és beköpött a műhelybe.

Nagymam lehúnyta a szemét és elfordult. Mindezt meggyóna másnap, mert ő vezekelt mindig mások bűneiért is.

Hegedűs Zoltán.

HUNYADI ISTVÁN:

CSODÁLATOS TARSOLY

Jól füvelő ménest nem adtál kezemre:
Csak egy bűvös tarsolyt csatoltál övemre.
Rétet, tanyaságot nem adtál, helyette:
Három szederindát kötöttél szívemre.

Bármerre cibáljon szelek kénye, balsors.
Órzőm, viselem e csodálatos tarsolyt,
Göncöt, hiú rongyot elhullatok inkább:
Szorítok szívemhez három szederindát.

Valaki e tarsolyt övemre csatolta;
S letaszított engem sötét szolgasorba.
Amde ki e tarsolyt kötötte övemre:
Mondhatatlan titkot bízott a szívemre:

Világ teremtésén mit forgácsul ejtett.
Költők tarsolyába mindent belerejtett
az Úr is e naptól új világot ácsol,
magának a költő Isten forgácsából.

Mennyei forgácsból, isteni szikrából!
Mégis különvált a teremtmény-mástól!
Ugyanaz a forlély, ugyanegy láng, eszme
Mint ha a világnak délibábja lenne!

Élek szolgasorban, vánszorgok a porban
de az égi Műhely avatottja voltam!
Más kapta e földnek aranyát és gondját
Nem adnám értük a három szederindát!

Három lélek pelyhét tetted gondjaimba:
Vigaszom s vértem e három szederinda.
Nélkülük az ágam virágtalan lenne!
Kagylóhéj világom világtalan lenne!